

Komandi partur

Í komandi parti verður m.a. greitt nærri frá valstríðnum og úrslitið av valinum.

Herluf B. Thomsen fekk Kristian inn í politikk

sambandsveljarum.

Eg segði honum, at eg ongantið hevði hugsað mær at fara uppí politikk, hóast eg var politiskt áhugaður sambandsmaður. Pápi, Hans Andreas Djurhuus, hevði eisini verið tingmaður fyri Sambandsflokkin. Eg hevði heldur ongar royndir sum talari, og helt ikki, at eg hevði evnir í so máta. Og eg helt heldur ikki, at eg var nóg harðbalin at vera politikari.

Spurdur, greiddi Herluf frá, at Oliver Effersøe ikki ynskti at halda áfram sum tingmaður. Herluf hevði havt samband við sambandsmenn í Havn um mína

uppstilling. Eg skilti, at tað vóru teir á Dimmalætting, har tann frísinnaði sambandsmaðurin, Poul Niclasen, var blaðstjóri. Hesir vildu fegnir hava meg sum val-evni.

Til mína undanførslu um at mær manglaði royndir í politikki, segði hann at hetta var ikki øðrvísi enn hjá øllum øðrum. Royndirnar komu av sær sjálvum.

Eg undraðist eisini yvir, at Herluf og hansara floksfelagar hildu meg vera egnaðan at umboða Suðuroynna í lögtinginum. Hesir somu menn høvdu verið sera atfinningarsamir at mínum leikluti sum formaður í kommunustýrinum. Her var svarið, at eg ongantið skuldi verið farin uppí kommunupolitikk, men hoyrði meira heima í lögtinginum. Grundgevingin var tann merkiliga, at sóknin skuldu stýrast av teimum lokalu.

Eg lovaði bara, at eg skuldi hugsa um hetta. Konan, Margretha, helt hugskotið vera gott. Hon hevði væntað eina slíka áheitan.

Egspurdieisini mammubeiggja mín, Lars Larsen. Víst var hann sjálvstýrismaður, men eg hevði varhugan av, at orsökkin til tess var hansara víðurskifti við Oliver Effersøe, sum hann fleiri ferðir

Spurningurin er um Oliver Effersøe var so fegin um nýggja sambandsvalevnið.

hevði havt samanbrestir við. Nú var hann stillari hjá Edvard Mitens í Sjálvstýrisflokkinum, sum var systirsonur Oliver Effersøe. Lars helt avgjørt, at eg skuldi stilla upp, og eg skuldi einki leggja í tað, sum var hent í kommunustýrinum.

Eg hevði viljað tosað við pápa, men hetta bar ikki til.

Tískil játtaði eg at stilla upp. Men tað var ikki væl dámt av øllum. Tað kom eitt lesarabrævi í Føroyatíðindi, lokala blaðnum á Tvøroyri, um at Oliver Effersøe var kroystur av listanum, og at hetta var ein vánalig tøk, hann fekk frá flokkinum eftir langa og trúgva tænastu.

Tann endaliga sannleikan í hesum máli fekk eg ongantið at vita. Effersøe svaraði ikki aftur, og hetta kundi bent á, at tað var ikki heilt sjálvboðið og enn minni eftir egnum ynski, at hann hevði tikið seg aftur.

Hevði hann ynskt eitt gott úrslit fyri meg og flokkin, hevði tað verið náttúrligt, um hann svaraði nevnda lesarabrævinum í Føroyatíðindi aftur. Tað segðist annars, at tað var ein sambandsmaður, sum hevði staðið Effersøe sera nær, sum hevði skrivað tað. Vóru tað fleiri við honum, sum vóru beiskir um, at Effersøe ikki var stillaður upp aftur, kundi hetta minka um mínar valmøguleikar.

Tað er eisini ein partur av søguni, at Oliver Effersøe seinnu árinu búði í Danmark. Konan var dansk, og hann var bara í Føroyum, tá ið tingið var saman. Tí var ikki nakað serligt samband við veljararnar.

Hann var eisini sjúkligur, og møtti ikki á tingi ta seinastu tíðina, varamaðurin møtti fyri hann. Oliver doyði longu í 1933.

Valstríðið við Jóannes Patursson

Eg kom tískil heilt óvæntað inn í valstríðið. Eg var ikki meira enn uppstillaður, tá kom áheitan frá Jóannes Patursson um at vera við á einum valfundi í Vági. Hetta kom heilt óvart á meg. Eg hevði ikki enn gjørt mær hugsanir um eina valtal, og so skuldi eg fyrstu ferð dystast móti sjálvum Bóndanum, sum var royndur og dystin lærdur á hesum økinum. Men har var einki at gera. Sjálvt um eg hevði bestan hugin at bera meg undan, kundi eg ikki gera tað.

Vit búðu báðir hjá Petur Dahl, systkinabarnið hjá mammu míni. Eg minnst, at eg undan fundinum fekk mær ein cognac aftur við døgurðanum, tí eg helt at hetta kundu linka spenningin, sum eg var í upp undir fundin.

Eg bjóðaði eisini Patursson eitt glas. Hann hugdi fyrst mistrúgvín at mær, sum at hann móguliga helt, at eg ætlaði at beina fyri honum. Men so segði hann, at hann hevði sum prinsipp ikki at leska dropan, áðrenn hann skuldi hava orðið. Hetta havi eg eisini seinni hildið meg til.

Vit hittust so í Vági, tað var víst í losjuni. Her var stúgvandi fult av fólki, og tað vóru bara vit báðir, sum skuldu í eldin. Teir vanligu valfundirnir við umboðum úr øllum flokkum komu seinni. Hesin fundur var víst

eitt taktiskt snildi at fáa meg útslignan beinanvegin. Tá kundi høvuðsvalevnið hjá Sjálvstýrisflokkinum, í Suðuroy, Edward Mitens, fáa lætt spæl.

Men henda ætlan eydnaðist ikki. Patursson hevði sjálvandi ein hóp av málum, sum hann kundi brigsla Sambandsflokkinum. Men hetta kundi eg avvísa, tí eg var nýggjur í politikki og kundi ikki hava ábyrgdina av móguligum mistøkum, sum onnur kunnu hava gjørt.

Men eg kundi vísa á grundleggjandi munin millum flokkarnar báðar. Og eg kundi vísa á, at Patursson ikki hevði kunnað víst á, hvussu eitt størri sjálvstýri skuldi figgjast.

Hetta var sjálvsagt ein primitiv agitatió, men tað var í hvussu er nakað, sum fólk skiltu. So eg kundi fara av fundinum uttan at kenna meg heilt slignan út.

Seinni var eisini ein líknandi fundur á Tvøroyri.

Eina tíð eftir fekk eg at vita frá Andras Samuelsen, at hann hevði tosað við Oluf Skaalum, sum hevði verið á fundinum í Vági, og hann helt, at eg hevði klárað meg væl. Men hetta skal víst ikki takast fyri meira enn tað var. Skaalum var kendur sambandsmaður og tískil í andstøðu til Bóndan, ið hann sum blaðstjóri á Dimmalætting hevði havt nógvar samanbrestir við.

Herluf var partur í T.F. Thomsen. Hetta er teirra fiskastykkið ein góðveðursdag í 1930-unum.

Kristian saman við synunum, Hans Andreasi og Johan, við haka.